

เพ็ญบาย

บทที่ 1

พีณะ ที่รักของแก้ว.....

แก้วรู้สึกเศร้าใจเหลือเกิน ชีระได้จากไปอย่างที่ไม่มีวันจะกลับมาอีกแล้ว

แก้วได้แต่ร้องไห้ ไม่เข้าใจเลยว่าเรื่องร้ายที่สุดนี้เกิดขึ้นกับคนได้อย่างไร ได้อย่างไร วันนั้นเราไปดูหนังกัน เขามาส่งแก้วที่หอพักแล้วก็ออกไปถูกทำร้าย... แก้วไม่อยากจะเชื่อเลย

เขาไม่เคยมีศัตรู เพื่อนๆ ทุกคนรักเขา

แก้วเสียใจที่พีณะจะไม่มีวันได้พบหรืออย่างที่แก้วตั้งใจไว้ พีณะคงจำกันได้เพียงเท่าที่แก้วเล่าให้ฟังทางจดหมายเท่านั้น ซึ่งมันบรรยายไม่ได้เท่ากับครึ่งหนึ่งของคนที่แก้วรัก

แก้วเสียใจจริงๆ แก้วคงไม่กล้ารักใคร่อีกแล้ว

อัษฎางค์ มาดูแลแก้วตามที่พีณะและพี่อัญมมอบหมาย อัษฎางค์เป็นเพื่อนที่ดี แต่แก้วก็ไม่อยากให้เขาเข้ามาเพราะกลัวว่าแฟนเขาจะเข้าใจผิด แก้วไม่ต้องการใคร ถึงอย่างไรแก้วก็มี พีณะอยู่แล้ว

แก้วอยากให้พีณะกลับเมืองไทยเร็วๆ

รักพีณะมาก.....แก้ว....

จดหมายสั้น ตัวหนังสือเรียบสวย ปรากฏอยู่บนกระดาษเขียนจดหมายสีชมพูอ่อนที่มีริมนวลลายโปร่งคล้ายลูกไม้ คุณกัญญากระแทกเสียงถอนใจ สำหรับ "พีณะ" พี่ชายต่างสายเลือดคนนี้ ฉัตรแก้วจะกลั่นทุกอย่างให้จากหัวใจ ไม่ว่าความสุข หรือ ความทุกข์ เด็กสาวบอกให้ชนะชนได้รับรู้มากกว่าตัวเธอซึ่งเป็นแม่เสียอีก

คุณพรรณงามมองเพื่อนอย่างตำหนิ

"คุณไปฉกเอาจดหมายของลูกมาทำไม"

"ฉันไม่อยากจะให้แก้วส่งจดหมายฉบับนี้" เธอพูดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"คุณก็ตกใจเขาจากกัน แล้วมันเคยได้ผลหรือเปล่า" คุณพรรณงามถาม "คุณส่งแก้วมาอยู่กับฉันเพื่อให้ห่างจากชนะชน แต่รู้ไหมว่าฉันห้ามไม่ให้เขาโทรศัพท์ถึงกันไม่ได้ ฉัตรแก้วถูกส่งไปเรียนไกล แต่พอกลับบ้าน คนแรกที่ถามถึงก็คือพีณะ ใช่หรือเปล่า"

"แล้วจะให้ฉันทำยังไง" คุณกัญญากระแทกเสียงอย่างอัดอั้น

"ลูกชายสองคนของคุณชนก คนหนึ่งชอบรังแกน้อง อีกคนหนึ่งถึงจะคอยเอาใจ แต่สายตาของเขา... มันไม่ใช่สายตาของพี่ชายที่บริสุทธิ์ใจเลย แล้วยายแก้วก็ติดเขายังกับอะไร พูดยังไงก็ไม่ยอมฟัง ถ้าฉันไม่ส่งยายแก้วมาอยู่กับเธอ ฉันจะวางใจใครได้"

คุณพรรณงามเห็นใจเพื่อนรักอยู่เหมือนกัน ปัญหาแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงเป็นตำนานที่เป็นจริงสำหรับเธอผู้นี้ ลูกติดทั้งสองของสามีแสดงออกนอกหน้าว่าไม่ยอมรับแม่เลี้ยงมาตั้งแต่ต้น คุณกัญญาเองก็ตอบสนองด้วยความเป็นปฎิปักษ์ไม่แพ้กัน ผิดกับลูกสาวซึ่งตั้งแต่รู้จักพี่ชายซึ่งมีอายุมากกว่าถึงสิบปีเมื่อตัวเธอเพิ่งจะอายุสิบขวบมาจนโตเป็นสาว ก็ติดชนะชนยิ่งกว่าพี่น้องคลานตามกันออกมา

ยิ่งซัดซัดกลั่นแกล้งและชนะชนคอยปกป้อง พีณะ ก็ยิ่งกลายเป็นวีรบุรุษในดวงใจ พิศดา ลูกสาวของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของฉัตรแก้ว ยังได้รับถ่ายทอดความรู้สึกรัก ไว้วใจ เกิดหุนพี่ชายคนนี้ออกมาบ่อยๆ

'แก้วบอกว่านอกจากแม่แล้ว พีณะรักเขามากที่สุด บางครั้งเขายังสงสัยด้วยซ้ำว่าใครรักเขามากกว่ากัน เขาว่าปากัญญาชอบให้เขาออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นเพราะอยากจะอยู่กับพ่อเลี้ยงตามลำพัง ที่เขาต้องไปเรียนที่ภูเก็ท แก้วก็โทษว่าเพราะแม่อยากให้ไปอยู่ไกลๆ '

คุณพรรณงามรู้ดีว่าเหตุผลของคุณกัญญาก็คือต้องการส่งลูกสาวไปให้ไกลจากลูกเลี้ยงวัยหนุ่มทั้งสองนั่นเอง

ปรากฏว่าชนะชนแอบไปเยี่ยมน้องสาวที่มหาวิทยาลัยนานาชาติที่ภูเก็ทบ่อยๆ โดยขอไม่ให้ฉัตรแก้วบอกใคร จนกระทั่งเด็กสาวเผลอพูดออกมา พอคุณกัญญารู้ก็ร้อนใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับ นำเรื่องมาปรึกษากับเธอทุกวัน จนที่สุดก็รบเร้าให้สามีส่งลูกชายทั้งสองไปเรียนที่สหรัฐอเมริกาสำเร็จ นั่นแหละ คุณกัญญาจึงเริ่มมีความสุขจริงๆ เป็นครั้งแรกนับแต่แต่งงานกับคุณชนก เป็นต้นมา

'อัษฎางค์ ก็มาเรียนที่นี่ด้วย' ลูกสาวเล่าเสียงแจ้ว อัษฎางค์

เป็นน้องชายของอัญชกา คนรักของชนะชน ‘เขาคอยตามแก้ว บอกว่า พี่นะสั่งให้ดูแล แต่ว่าแก้วไม่สนใจหรอก แก้วมีแฟนแล้ว ชีระเป็น นักกีฬาด้วย เป็นแมนที่สุด น่ารักที่สุดในโลกเลย’

ไม่มีอะไรจะทำให้คุณกัญญามีความสุขได้เท่านั้น ลูกสาวของเธอ พ้นจากชนะชน แล้วยังรู้จักมีความรัก เธอได้พบชีระหลายครั้ง แล้วก็ พึงพอใจจนเอามาเล่าให้คุณพรรณงาม ฟังบ่อยๆ

‘...พ่อธีเขารูปหล่อที่เดียวแหละเธอ เรียบร้อย มีสัมมาคารวะ ไม่เหมือนเจ้าวายร้ายสองคนนั้นเลย ผิดกันจริงๆ...’

...ถึงเขาจะไม่มีฐานะอะไรแต่ก็ไม่แปลกหรอก คนเรามีโอกาส ตั้งตัวกันได้ ฉันมั่นใจในเด็กคนนี้จริงๆ...’

คุณพรรณงามรู้ว่าคุณกัญญาไม่ได้ชื่นชมชายหนุ่มที่ถูกพูดถึง มากไปกว่าดีใจที่ลูกสาวมีใจให้หนุ่มอื่น แทนที่จะเอาแต่ใส่ใจพี่ชายต่าง สายเลือด หายใจเป็น “พี่นะ” อย่างที่เคยเป็น สำหรับคุณกัญญา ไม่ว่าฉัตรแก้วจะเลือกใครเธอก็ยอมรับได้ทั้งนั้น ขอให้เลิกสนใจ “หนามยอกอก” ที่ทำให้เธอเจ็บระบมตลอดมา เธอก็พอใจยิ่งแล้ว

แต่แล้วเหมือนสายฟ้าฟาดเปรี้ยง จู่ๆ ชีระก็ถูกลอบทำร้ายจน มาตายจากไป ‘สงสารยายแก้ว... หน้าซีด ตาลอย ตัวผอมกระดูกจัด ฉันไม่อยากคิดเลยว่าลูกสาวเล็กๆ ของฉัน ต้องมาพบกับอะไรร้ายกาจ แบบนี้... โธ่เอ๊ย ไม่น่าเลยจริงๆ’

ความเป็นห่วงทำให้เธอปลีกจากงานการที่รัดตัวไปเยี่ยม กลับมา คราวนี้เธอแอบจกจดหมายซึ่งฉัตรแก้วเพิ่งเขียนถึง “พี่ชาย” มาด้วย

“ถ้าลูกรู้ว่าคุณหยิบจดหมายมาคงโกรธแค้นเลย”

“โกรธก็โกรธไป ดีซิ จะได้ละได้วางเสียบ้าง รู้ยู่ทั้งรู้ว่าแม่คิดยังไงกลับไม่ยอมฟังกันบ้างเลย รู้ไหมว่าในกระเป๋าสตางค์ ก็มีรูปนายคนนี้ แล้วยังใส่กรอบแขวนไว้เต็มข้างฝา...”

“คุณก็ปล่อยลูกบ้างเถอะ” คุณพรรณงามพูดคำที่ได้เคยพูดมา นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว “เขาบริสุทธิ์ใจกันทั้งคู่ ประเดี๋ยวเลยกลายเป็นว่า ตัวคุณเองเป็นคนไปบิดเบือนให้มันเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา”

“อี ฉันเชื่อว่ายายแก้วบริสุทธิ์ใจ แต่ว่าไม่ใช่ นายชนะชนแน่ ฉันสังเกตเห็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่ยายแก้วเริ่มโตเป็นสาว นายคนนั้นชอบมองลูกสาวฉันแปลกๆ ฉันเคยเสียวสันหลังวาบๆ ไม่อยากจะคิดเลยว่าเขาคิดยังไงกับน้องสาวที่รักไว้ใจเขาเหลือเกินคนนี้ บ้าง”

“คุณก็...”

“คุณไม่ได้เป็นฉัน คุณจะเข้าใจได้ยังไง” อีกฝ่ายตีโพยตีพาย คุณพรรณงามจึงได้แต่เงิบ

คุณพรรณงามเป็นเพื่อนรักกับคุณกัญญาตั้งแต่อายุน้อยๆ ฐานะในวัยเยาว์ใกล้เคียงกัน คุณกัญญากลายเป็นคนร่ำรวยเพราะทั้ง ความสามารถส่วนตัวและการแต่งงานกับเศรษฐีใหญ่ คุณพรรณงาม เคยคิดว่าเพื่อนรักมีชีวิตที่น่าอิจฉาอย่างยิ่ง แต่บิดาของฉัตรแก้วก็ จากไปตั้งแต่เด็กหญิงยังพูดไม่ชัดเสียด้วยซ้ำ

เมื่อคุณกัญญาแต่งงานใหม่กับคุณชนก เงินและความสามารถ ของเธอได้ช่วยกอบกู้สถานการณ์ดับขื่นที่คุณชนกกำลังประสบ พลิก ฟืนสู่ความมั่นคงและมั่งคั่งยิ่งกว่าเก่า ความตระหนงของเธอจึงมีอยู่ เต็มปรี เพราะเหตุนี้เธอจึงตั้งป้อมเป็นศัตรูกับลูกเลี้ยงวัยหนุ่มทั้งสอง ที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้เธออย่างเต็มที่

มาจนบัดนี้ ทุกครั้งที่พบกัน คุณพรรณงามเห็นสาวใหญ่ ในรูปลักษณะของมหาเศรษฐี สวมใส่อาภรณ์เลิศหรู เครื่องเพชรนิล จินดาเจิดฉาย มีบ้านหลังใหญ่ รถยนต์เยี่ยมหรู ใช้ชีวิตอยู่ใน ราวเท้าแทบจะไม่ติดดิน ทว่าหัวใจกลับไร้ความสุข หวาดระแวง วิดกกังวล หวงแหน อิจฉาริษยา แทบจะหาความสงบสุข สบายใจ ไม่ได้เลย

ในระยะหลังๆ นี้ คุณชนกเริ่มเจ็บปวดแอดด้วยโรคร้ายต่างๆ ที่ยังอยู่ในวัยอันควรจะกระปรี้กระเปร่าแข็งแรง ครอบครัวเล็กๆ ที่ วุ่นวายนี้เรียกหาสามีของเธอ ซึ่งเป็นทนายความคู่ใจอยู่เสมอ

“ยายแก้วยังเด็ก ข้าเชื่อใจนายชนะชนยิ่งกว่าอะไร ฉันกลัวว่า พ่อตัวดีจะกล่อมเอาสมบัติลูกสาวของฉันไปหมด ฉันต้องปรึกษา คุณยิ่งยศว่าทำยังไงจะป้องกันไม่ให้ยายแก้วเสียรู้นายชนะชนได้”

“เอาเถอะ เพื่อความสบายใจของคุณ อยากจะทำอะไรก็ทำเถอะ”
คุณพรรณงามพูดอย่างอ่อนใจ สายตาที่มองเพื่อนหญิงมักซ่อน
ความสมเพชเวทนาเสมอ คนเราหนอ ยังมีก็ยิ่งระแวงหวงแหน
คิดอะไรร้ายๆ กับคนรอบข้างอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

นึกไปถึงหลานสาวซึ่งเธออุ้มมาแต่เล็กแต่น้อยคู่กันกับลูกสาว
ของตัวเองแล้วก็ต้องถอนใจ แก้วเอ๋ย ก็แม่เป็นเสียอย่างนี้
ลูกจะไม่โหยหาความรัก ไชว่คว้าที่พึงทางใจอย่างไรได้...

สาวน้อยที่ถูกกล่าวถึง ได้แต่ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างเศร้า
โศก... ดีที่หลายปีมานี้ เธอถูกฝึกให้เคยชินกับการอยู่ห่างแม่ไกลจาก
บ้าน ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ตามลำพังกับการที่คนรักตาย
จากไปอย่างกะทันหัน

ตาย...! เด็กสาวตระหนกตกใจกับคำนี้... เคยพบเห็นเคยพูดคุย
หัวเราะหัวไคร้อยู่ด้วยกันทุกวัน จู่ๆ ใครก็ไม่รู้มาเอาชีวิตเขาไป....

เธอร้องไห้ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ตรงนี้ก็เหมือนกับอีกหลายๆ ที่
ที่เคยมาด้วยกันสองคน เกี้ยวแขนงูมือพูดคุยเพลินใจ ในบัดนี้มีแต่
ภาพและเสียงในความทรงจำให้นึกถึง แล้วก็ได้แต่ร้องไห้

ตะวันคล้อยลงมากแล้วเมื่อหญิงสาวเดินกลับมาที่รถยนต์คันเล็ก
ซึ่งเป็นพาหนะส่วนตัว เมื่อก่อนเคยมีคนขับให้นั่งสบายๆ คอยดูแล
เอาใจใส่ตรวจหน้า น้ำมันเครื่องสารพัดโน่นนี่ พอดต้องมาทำเอง เธอก็
รู้สึกว่าเป็นภาระที่ไม่อาจจะทำได้ถูกต้อง

เธอต้องถอนใจเมื่อเครื่องยนต์ไม่ยอมติดตื้อๆ สตาร์ทก็ครั้งๆ
เจ้าเครื่องยนต์ส่งเสียงตื้อๆ สั่นๆ แล้วก็เงียบไปในทันทีที่บิดกุญแจกลับ

หญิงสาวเปิดประตูลงมายืนทำอะไรไม่ถูก เดินกลับไปกลับมา
อย่างกลัดกลุ้ม โทรศัพท์ก็ใช้ไม่ได้ เธอปล่อยให้แบตเตอรี่หมด
โดยไม่ใส่ใจจะชาร์จให้เต็มอย่างที่เคยทำเมื่อ ธีระ ยังมีชีวิต

ฟ้ามีดลงทุกที ถนนสายนี้แทบจะไม่มีรถวิ่ง...!

มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งวิ่งช้าๆ เข้ามาราวกับเจาะจงตรงมาหา...!
คนที่ขับขี่สูงใหญ่ล่ำสันสวมเสื้อยืดสีเข้มพอดีตัว หญิงสาวจ้องมอง
แล้วก็ต้องถอนใจอย่างผิดหวังเมื่อพบว่าเป็นคนแปลกหน้าแทนที่จะเป็น
เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยอย่างที่คาดหวังไว้

เธอถอยหลังอย่างอดกริ่งเกรงไม่ได้

“ต้องการความช่วยเหลือหรือเปล่าครับ” เสียงถามอ่อนนอบอ่อน
“สำเนียงส่อภาษา” ทำให้คาดเดาว่าเขาคือปัญญาชน และพร้อมจะให้
ความช่วยเหลือด้วยใจจริง

“คะ รถเสีย.....”

ร่างสูงตั้งรถพักไว้แล้วก้าวลงมา ไบหน้าที่เห็นชัดขึ้นในระยะใกล้
คมคายสะอาดสะอ้าน “ลองสตาร์ทดูหน่อยได้ไหมครับ”

หญิงสาวเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่ง ทำตามทันทีอย่างว่างาย
“ช่วยเปิดกระจังหน้าหน่อยครับ”

เธอทำตามอีก ร่างล่ำสันก็ทำอะไรว่างนอนอยู่ครู่ใหญ่ก็บอกให้
เธอลองสตาร์ทใหม่ อีกครั้ง แล้วก็อีกครั้งโดยไม่เป็นผล ฟ้ามีดลง
ทุกที หญิงสาวเผลอแสดงอาการกระวนกระวายร้อนใจออกมา

“คุณกลับที่פקก่อนดีไหมครับ คงต้องจอดรถไว้ที่นี่แล้วตาม
ช่างมาหรือไม่อย่างนั้นก็ต้องเรียกรถมาลากกลับไป”

เธอลังเล ทำอะไรไม่ถูก “แล้วฉันจะกลับที่פקได้อย่างไร”

ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอยิ้มๆ

“รถผมไม่เคยล้มนะครับ ค่าโดยสารก็ไม่แพงด้วย”

ฉัตรแก้วลังเล แต่แล้วก็ไม่เห็นทางเลือกอื่น

“ส่งฉันที่ไหนใกล้ๆก็ได้คะ ฉันหารถต่อไปเองได้”

“ยินดีขอรับกระผม”

หลังจากลือครรถเรียบร้อย ร่างเล็กในชุดเสื้อยืดกางเกงยีน
ก็ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันใหญ่ด้วยอาการไม่แน่ใจ หากครั้นชั่วครู่
เมื่อชายหนุ่มพารถเข้าสู่ชุมชน ความวาวใจก็มากขึ้นทุกขณะ

“ส่งลงตรงไหนก็ได้คะ” เธอตะโกนบอก

รถยังแล่นเรื่อยไม่หยุด หญิงสาวแปลกใจที่เขาบ่ายหน้าเข้าหา
ที่פקของเธอและจอดตรงหน้าประตูพอดี เธอกระโดดลง
อย่างโล่งใจ กล่าวพลางพนมมือไหว้

“ขอบคุณมากคะ”

อาการตอบรับกลับเป็นเพียงรอยยิ้มอบอุ่นและประกายตาแวววาม
หญิงสาวรู้สึกสะอึกใจ

“ฉันรู้จักคุณหรือเปล่าคะ”

อาการยิ้มของอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธเลยแม้แต่น้อย แต่ว่าเธอ
พยายามนึกเท่าไรก็จำไม่ได้ ทั้งที่รู้สึกคุ้นเคยอย่างยิ่ง

“ดูแลตัวเองให้ดีนะครับ” ประกายตาเขาบอกความผูกพันห่วงใย
จนเธอฉงน แล้วร่างสูงก็พารถจักรยานยนต์คันใหญ่เคลื่อนจากไป
เธอยืนงมมองตามอยู่อีกนาน

คนที่รอคอยคืออักษ่างค์ ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาทันทีที่เห็น

“แก้วยหายไปไหนมาทั้งวัน โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ ถามใคร
ก็ไม่มีใครเห็น ผมเกือบไปแจ้งตำรวจให้ช่วยหาแล้วรู้ไหม”

เธอทำท่าที่เห็นอึ้งหนาย

“อะไรกันอ๊ะ แก้วไปไม่กี่ชั่วโมง ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้”

“เรื่องใหญ่ซิ จู่ๆ ก็หายไป พี่นะ ติดต่อแก้วไม่ได้ก็โทรหาผม
ดาเบิงเลยที่ผมไม่รู้ว่แก้วไปไหน”

“อะไร พี่นะโทรมาหรือ” ประกายตาหม่นมัวแจ่มกระจ่าง
ขึ้นในทันที “โทรมาเมื่อไหร่ พี่นะพูดว่ายังไงบ้าง”

“โทรมาหลายครั้งแล้ว... พี่นะเป็นห่วงแก้ว”

“โอ... พี่นะ” กังวานเสียงเธอสนิทสนมผูกพัน

“แก้วรู้ไหม พี่นะบอกว่าพีชชกลับมาจากเมืองไทยเป็นเดือนแล้ว”
เพื่อนหนุ่มทำเหมือนมีเรื่องร้าย “เรียนก็ยังไม่จบ คบเพื่อนอันธพาล
ติดยา แล้วก็หนีกลับมา... แต่ก็ไม่ได้กลับไปอยู่ที่บ้าน ไปตามที่ไหน
ก็ไม่เจอสักทีเดียว”

หญิงสาวยกไหล่ “พีชชเป็นอย่างนี้มานานแล้ว สนใจทำไม
กัน เรื่องเรียนเรื่องอะไร เขาเคยจริงจังเสียเมื่อไหร่ นึกจะไปไหน
ก็ไป นึกจะมาก็มา ขนาดเขาเป็นลูกรักสุดสวาทใจของคุณพ่อ
คุณพ่อยังพูดบ่อยๆ เลยว่า ช่างหัวมัน”

“ช่างไม่ได้ซีแก้ว” อักษ่างค์จับแขนเธอ จ้องหน้าเธอด้วยสีหน้า
จริงจัง “พี่นะกลัวว่าพีชชจะคิดไม่ดีกับแก้ว ช่วงที่อยู่เมืองนอกด้วยกัน
พีชชพูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่าใครจะมาเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้”

คราวนี้ฉัตรแก้วต้องนั่งมองเพื่อนชาย ถามตะกุกตะกัก

“หมาย... หมายความว่ายังไง”

“หมายความว่าพีชชจะกำจัดให้หมดทุกคนไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม
ที่มายุ่งเกี่ยวกับแก้ว คนที่แก้วรัก แล้วอาจจะรวมทั้งตัวแก้วเองด้วยก็ได้”

“บ้าแล้ว” เธอสะบัดแขนออกจากมืออีกฝ่ายโดยแรง

“อย่าพูดแบบนี้อีกนะอ๊ะ แก้วไม่อยากจะฟัง”

“อ๊ะไม่ได้พูดเองนะ พี่นะเป็นคนพูด”

ชื่อที่ถูกยกมาอ้างทำให้หญิงสาวต้องนั่ง สีหน้าบอกความรู้สึก
สับสน กระทบทกระเทือนใจ

“พีชชเคยรักเป็นห่วงแก้วหรือเปล่า ตั้งแต่เล็กๆ มาเขาคอย
รั้งแกแก้วไม่ใช่หรือ” เสียงถามตอกย้ำ หญิงสาวอดคิดตามไม่ได้
แม้ชัชชัชจะทำตัวดีขึ้นในระยะหลังจนเธอรักและวางใจ แต่ความทรงจำ
ในวัยเด็กคือถูกชัชชัชรั้งแก ยั่วเย้ากระเซ้าแหยจนถึงน้ำตาทุกที

มีแต่ชนะชนที่คอยปกป้องโอบอุ้ม ตั้งแต่เด็กจนเติบโตใหญ่
เป็นสาว พี่ชายใหญ่ที่อายุมากกว่าเธอสิบปียังคงเป็นพี่ที่รักยิ่ง
ขณะที่พี่ชายรองแม้จะรามือทุเลาการกลั่นแกล้งยั่วเย้ารั้งแกลงไป
แต่ก็แทบจะไม่เคยสร้างความทรงจำที่ดีให้จดจำได้เลย

แต่ถึงอย่างไรเธอก็รักผูกพันชัชชัชคล้ายเขาเป็นพี่ชายแท้ๆ
อีกคนหนึ่ง

“ปีสองปีมานี้ พี่นะบอกว่าพีชชยังคิดอะไรแปลกๆ รุนแรงขึ้นทุกที
ยิ่งคบเพื่อนไม่ดี ทั้งเสพยา ทั้งเล่นการพนัน ความคิดก็ยิ่งเพี้ยน”
อักษ่างค์พูดต่อ ตอกย้ำให้คนฟังเจ็บปวด “พี่นะทั้งเขียนทั้งโทรศัพท์
มาเล่าให้พ่ออึ้งฟัง...” เขาหมายถึงอัญชกา พี่สาวของเขาและเป็นคนรัก
ของชนะชน “แล้วเลยฝากให้ผมคอยดูแลแก้ว เขากลัวว่าพีชชจะคลั่ง
จนทำอะไรร้ายๆ”

“แก้วไม่เชื่อ...!”

“ใครเป็นคนทำร้ายธีระฮี้แก้ว” เสียงถาม “จนป่านนี้ยังจับใคร
ไม่ได้สักคน ธีระไม่เคยมีปัญหากับใคร จู่ๆ ทำไม่เกิดเรื่องขึ้นมาได้”

“แก้วไม่อยากจะฟังแล้วละ” เธอวิ่งหนีตื้อๆ

คืนนั้น หญิงสาวฝันร้ายต่างๆ นาๆ ที่ร้ายที่สุดก็คือ เธอเห็น

พี่ชายต่างสายเลือดที่เธอรักผูกพันไว้จะทำร้าย

พี่ซซ์... พี่ซซ์ อย่าทำแก้ว.....

ในมุมที่อับจน อ้อมแขนที่อบอุ่นกลับกักไว้ พี่นะ...
เธอบอกตัวเอง แต่ว่า...ไม่ใช่เมื่อภาพชัดขึ้น ฉัตรแก้วกลับเห็น
ใบหน้าคมคายสะอาดสะอาดอันของใครอีกคนหนึ่ง... ผู้ชายคนนั้น ที่พาเธอ
เกาะเกี่ยวจักษยานยนต์กลับมาอย่างปลอดภัยจากรถที่จอดเสียอยู่ข้างทาง.

ฉัตรแก้วตื่นขึ้นโดยที่ภาพของชายในความฝันยังกระจ่างอยู่ในใจ
เช้าวันรุ่งขึ้น เธอมุ่งมั่นที่จะหาตัวชายลึกลับคนนั้นให้จงได้
“อ๊ะ วันนี้ช่วยพาแก้วเที่ยวหน่อย จะพาช่างไปซ่อมรถด้วย
แล้วก็ไปไหนๆ เรื่อยเปื่อย เบื่อนั่งเสิร์ฟอยู่เฉยๆ หาอะไรทำเพลินๆ
ดีกว่า”

อ๊ะแงวก็ยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง แต่ไหนแต่ไรฉัตรแก้วไม่เคย
จะโยนเธอเพราะมีธีระเป็นคู่รัก ส่วนเขาเองก็มีเพื่อนหญิงคู่ใจ

เธอซ่อนจักษยานยนต์ของเพื่อน ไม่ยอมมปริปากบอกว่ากำลัง
มองหาใคร เธอบงการให้เขาเป็นสารพัดทั้งวันแต่ว่าไร้ผล จนบ่าย
วันรุ่งขึ้น เธอจึงโชคดีที่เห็นคนที่มองหายีนอยู่ริมถนน

“อ๊ะ จอดก่อน จอดก่อน” เธอดึงเสื้อเพื่อนชายเป็นพัลวัน

“อะไรกันล่ะแก้ว”

“เจอคนรู้จัก...!”

รถยังไม่ทันจอดสนิท ร่างเล็กก็แทบจะกระโดดลงมา
พอดังตัวได้ก็วิ่งเข้าหาอีกฝ่ายหนึ่งอย่างยินดี

“สวัสดีค่ะ”

ร่างสูงที่หันมา หาได้มีสีหน้าแปลกใจไม่ “สวัสดีครับ”

“ฉันทาช่างไปดูรถแล้ว เขาบอกว่าปั้มดึกที่จ่ายน้ำมันเสีย มัน
อยู่ใต้ท้องรถค่ะ” เธอพูดเร็วปรือ อีกฝ่ายระบายยิ้มอยู่ในสีหน้า
“ดีใจด้วยที่รถคุณยังอยู่ที่นั่น ไม่มีใครลากเอาไปเสียก่อน”

“ถ้ามีใครลากไปก็ดีซีคะ ฉันทาได้ซื้อใหม่” เธอพูดพลางหัวเราะ

อีกฝ่ายยิ้ม “ผมก็คิดอย่างนั้น”

อ๊ะแงวก็เดินงงๆ มาสมทบ “แก้ว..”

ร่างสูงมองยิ้มๆ หญิงสาวหันไปมองก่อนจะหันกลับมาบอก
อีกฝ่ายว่า “ฉันทาซื้อแก้วค่ะ”

“ผมรู้แล้ว” สีหน้าเขาเจือยิ้ม

ฉัตรแก้วเข้าใจว่าเขารู้จากการได้ยินอ๊ะแงวก็เรียก ทว่าประกาย
ประหลาดในสีหน้าที่เคยคุ้นทำให้เธอต้องจ้องมองด้วยความพิศวง

“เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่าคะ”

ใบหน้าที่เจือยิ้มของอีกฝ่ายไม่ตอบคำถามเคย แล้วก่อนที่ใคร
จะพูดอะไร ร่างของสตรีผู้หนึ่งก็ก้าวเข้ามา ร่างสมส่วน สวมกางเกง
สีส่วนรัดรูป รองเท้าส้นสูงพื้นหนา เสื้อตัวเล็กปิดทรวงอกมีเพียงสาย
เล็กๆ คล้องบ่าอวดช่วงอกอิมและไหล่สล้างขาวผ่อง กางเกงเอวต่ำ
ยังอวดช่วงเนื้อหน้าท้องที่แบนราบ

“ป๊อง...!” สีหน้าเธอผู้หนึ่งดูไม่เป็นมิตรเลย สายตาที่มองกราด
วาววาว “มาเถอะคะ รสหิวจะแยแล้ว”

คนถูกเรียกหันกลับมายิ้มให้เธอ “ดูแลตัวเองให้ดีด้วยครับ”
เขาได้แต่ล่ำลาคำเดิม ก่อนจะเดินจากไปหาสตรีที่ยืนรอ

อ๊ะแงวก็เข้ามายืนข้างๆ มองตามร่างชายหญิงที่เห็นทางด้านหลัง
ซึ่งกำลังจะถูกกลืนหายไปในกลุ่มผู้คน ฝ่ายหญิงคล้องแขน เกาะเกี่ยว
ร่างสูงใหญ่ไว้ด้วยอาการสนิทเสนหาอย่างยิ่ง

ป๊อง.....ชื่อนี้อิงอลอยู่ในหู

เป็นไปได้อย่างไร พี่ป๊อง ปองพล เพื่อนรุ่นน้องของซซ์ซัย...!

เธอรู้จักเขามานานแล้ว ตั้งแต่เธอย้ายเข้าบ้านซซ์ซัยใหม่ๆ
เธอยังเป็นเด็กเล็กนิด ส่วนเขาเป็นเด็กชายวัยรุ่นที่ตัวโตเกินวัย
จนเธอซี้คอเล่นได้ เขาตามซซ์ซัยราวกับเงา อวดอ้างว่าเป็น “คู่ซี้”

“ใครนะ แก้ว”

หญิงสาวขยับริมฝีปากจะบอก แต่หยุดเอาไว้ทัน ชื่นบอกว่า
เขาเป็นใครก็คงจะได้ยินอ๊ะแงวก็พูดในสิ่งที่เธอเองก็เกิดรู้สึก
หวาดหวั่นขึ้นมาเฉยๆ.....

“หรือนายคนนี่เอง ที่อยู่เบื้องหลังการตายของธีระ ? ”